

نگرانی در مورد سلامت روان کودکان و نوجوانان و تأثیر آن بر رشد و عملکرد آنها، همزمان با افزایش میزان شیوع اختلالات روانی قابل تشخیص، در سال های اخیر به طور چشمگیری افزایش یافته است. پژوهش حاضر به بررسی رابطه انعطاف پذیری کنشی و ناگویی هیجانی با پرخاشگری در دختران دوره اول دبیرستانهای ناحیه یک شهر رشت می پردازد. این پژوهش توصیفی و از نوع همبستگی است. جامعه آماری آن شامل دختران دانش آموز دوره اول دبیرستان شاغل به تحصیل در مدارس ناحیه یک شهر رشت در سال تحصیلی ۹۶-۹۵ بود. حجم نمونه شامل ۳۰۰ دانش آموز است که به شیوه نمونه گیری تصادفی خوشه ایی از مدارس دخترانه دوره اول دبیرستان ناحیه یک شهر رشت انتخاب و با استفاده از پرسشنامه های انعطاف پذیری کنشی کانر و دیوید سون، ناگویی هیجانی تورنتو و پرخاشگری باس و پری مورد بررسی قرار گرفتند. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از شیوه های آمار توصیفی (میانگین، انحراف استاندارد و فراوانی و درصد) و آمار استنباطی (همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون هم زمان) و نرم افزار spss-vr20 انجام شد. نتایج نشان داد که بین انعطاف پذیری کنشی و پرخاشگری و نیز بین ناگویی هیجانی و پرخاشگری دانش آموزان مورد بررسی رابطه معنی داری وجود دارد ($P < 0/001$). نتایج رگرسیون جهت پیش بینی میزان پرخاشگری دانش آموزان نیز نشان داد که ۸۴ درصد از میزان پرخاشگری دانش آموزان تحت تاثیر میزان انعطاف پذیری کنشی و ناگویی هیجانی دانش آموزان تبیین می شود. در نتیجه می توان گفت میزان پرخاشگری هر فرد تا حد زیادی می تواند تحت تاثیر میزان انعطاف پذیری آن فرد و نیز دشواری او در شناسایی و بیان احساسات خود باشد.

کلیدواژه ها: انعطاف پذیری کنشی، ناگویی هیجانی، پرخاشگری، دانش آموزان دختر